

store Befolkning faar intet som helst udover forøgede Skatter, og det er det, vi have tilladt os at opponere imod.

Den højtærede Minister lægger overordentlig megen Vægt paa, at naar man overhovedet skal foretage noget, skal det kun være det, man er enig med Kolonialraadene om. Den højtærede Minister gik meget vidt med at tildele Kolonialraadene Myndighed, man skulde tro, man ikke turde gøre andet, end hvad Kolonialraadene have givet Tilslutning til. Den højtærede Minister sagde, at naar man gav Love for disse Øer uden at spørge eller følge Kolonialraadene, vilde man gøre sig skyldig i Krænkelse af Forfatningen, og han lagde til, at Kolonialraadene havde den ordinære Lovgivningsmagt. Nej, deri har Ministeren ganske Uret. Den ordinære Lovgivningsmagt er her. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse den Paragraf i Kolonialloven, som det drejer sig om. Det er § 1 i Kolonialloven for Vestindien af 27. November 1863. Den siger: „Den lovgivende Myndighed for de dansk-vestindiske Øer er i alle Anliggender, der udelukkende vedrøre Forhold indenfor Øernes Grænser, derunder indbefattet deres Havne og Søterritorium, hos Kongerigets Lovgivningsmagt.“ Den er altsaa hos Kongeriget Danmarks Lovgivningsmagt, hos den danske Rigsdag og den danske Regering. Saa staar der videre: „Med de i nærværende Lovs § 57 og § 85 indeholdte Undtagelser, og for saa vidt der ikke maatte findes Anledning til paa sædvanlig Maade at udgive en Lov, udøves den lovgivende Myndighed af Kongen og vedkommende Kolonialraad i Forening igennem Anordninger.“ Altsaa, det er kun, naar vi ikke finde Anledning til at give Love, at Lovgivningsmagten kan udøves derovre gennem Anordninger. Saa hedder det videre: „Findes der Anledning til at udgive en Lov, skal Forslag til denne, naar ikke særegne Grunde nødvendiggøre en Undtagelse, forelægges vedkommende Kolonialraad til Betænkning.“ Den skal forelægges til Betænkning, men der er aldeles ingen Pligt for os her til at rette os efter denne Betænkning. Vi have kun Pligt til at forelægge Forslagene og indhente Betænkning, men ikke til at rette os derefter. Saa tilføjes der som sidste Punktum: „Alle de udgivne Anordninger blive at fremlægge paa Rigsdagen i dennes nærmest paafølgende Samling.“ Selv om der altsaa er udøvet en saadan Lovgivningsmagt gennem Anordninger ved Kolonialraadenes Bistand, ere de dog ikke gæl-

dende Love, før de have været forelagte og ere blevne vedtagne her. Derfor kan man ikke sige, at den ordinære Lovgivningsmagt er hos Kolonialraadene, nej, den ordinære Lovgivningsmagt er her hos den danske Rigsdag og den danske Regering; vi have virkelig Lov til at give de Love, som vi mene ere heldige for Øerne, selv om Kolonialraadene maatte være af en modsat Mening, og det kan jo let ske, at de ere af en anden Mening, al den Stund Kolonialraadene, som de nu ere sammensatte, ere en Overklasserepræsentation, en Kapitalistrepræsentation, som ser paa Sagerne fra deres Interessers Synspunkt, hvorimod den store Befolknings Interesser vist ikke ligge dem særlig paa Sinde — ellers vilde Øernes Tilstand ikke være den, den er i Øjeblikket, det kunne vi være overbeviste om.

Hvad Indfødsretten angaar, skal jeg sige, at det Mindretal, jeg tilhører, har ikke foreslaaet, at Valgret skulde gøres afhængig af Indfødsret, saa hvad Ministeren derom har udtalt, rammer ikke os. Jeg skal dog bemærke, at naar man udelukker den aller største Del af den indfødte Befolkning fra Valgret, synes jeg, det er lidt underligt, at man absolut skal give Valgret til Udlændinge. Der kunde nok være Anledning til at tale lidt om de Forhold og sige: Lad de indfødte først faa Valgret, saa kunne vi altid tale om Udlændingene. I øvrigt er jeg stemt for at give saa let Adgang til Indfødsret som muligt. De Bemærkninger, den højtærede Minister har gjort med Hensyn til Vanskeligheden ved at opnaa Indfødsret, synes jeg ikke have stort at betyde. Den højtærede Minister omtalte, at man krævede Kendskab til dansk Sprog som Betingelse for at opnaa Indfødsret. Der er dog ikke Spor af Lovbestemmelse i saa Henseende, det er et rent Skøn af Lovgivningsmagten, af Regeringen og Rigsdagen, hvilke Betingelser der skal stilles, og det kan fornøftigvis ikke falde noget Menneske ind at stille som Betingelse, at de skulle være det danske Sprog mægtige i Vestindien, hvor kun saare faa af de indfødte kunne et Ord Dansk.

Det Standpunkt, vi have stillet os paa, er, at Valgbarhed skulde knyttes til Indfødsret. Men i saa Henseende er der ingen væsentlig Forskel paa Ministeren og os. Den højtærede Minister staar paa samme Standpunkt og siger: Jeg er ogsaa med til, at Valgbarhed skal knyttes til Indfødsret. Det er kun paa en anden Maade, den ærede Minister gaar frem.